

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. p. ž. p.**, občanské sdružení, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí č. 6, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2001, č. j. 5187/01-32/O-115/01,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva pro místní rozvoj, kterým bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutí odboru územního rozhodování Magistrátu hlavního města Prahy (stavebního úřadu) ze dne 7. 12. 2000, č. j. 129481/00/OUR/DI/Š, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Nové spojení a Modernizace žst. Praha hl.n. – záp. č.“, a odvolání bylo zamítnuto.

Žalobce současně se zrušením rozhodnutí žalovaného navrhuje rovněž zrušení uvedeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu řízení.

V obsáhlé **žalobě** žalobce vytýká správním orgánům řadu pochybení, přičemž uvedené žalobní námitky se dílem vztahují k rozhodnutí vydanému v I. stupni a dílem k rozhodnutí vydanému ve II. stupni.

Žalobce především namítá, že byl zkrácen na svých procesních právech tím, že v dané věci nebylo vydáno podkladové rozhodnutí o souhlasu či nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny ve znění pozdějších předpisů, a § 126 odst. 1 stavebního zákona, přičemž pokud by bylo vedeno takové řízení, žalobce by se beze všech pochyb takového řízení zúčastnil. V tomto ohledu žalobce poukazuje na to, že žalovaný měl v odvolacím řízení již pro tuto nezákonnost rozhodnutí orgánu I. stupně zrušit. Nesouhlasí přitom s odůvodněním v rozhodnutí žalovaného, že předmětný souhlas byl dán stanoviskem OŽ MHMP ze dne 8. 8. 2000.

Dále žalobce namítá, že návrh stavby „Nového spojení“ je v rozporu s východisky, cíli a účelem územního plánu, tj. zejména s požadavkem chránit Pražskou památkovou rezervaci před drastickými stavebními změnami i v její těsné blízkosti (viz statut ochranného pásma PPR), a dále v rozporu s regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy dle vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, přičemž námitky žalobce (obdobně jako v odvolání) spočívají ve výkladu koncepčních aspektů širších vazeb navrhované stavby a její nevhodnosti v daném území. Žalobce je toho názoru, že nebyly vypořádány veškeré námitky vznesené v územním řízení a ani všechny odvolací důvody žalobcem, a zjevně tak nedošlo k rozhodnutí o všech námitkách účastníka a k přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu, čímž se cítí být zkrácen na svých procesních právech.

Následně žalobce uvádí, že dokumentaci k územnímu řízení z hlediska ochrany architektonických a urbanistických hodnot nemohl stavební úřad na základě podkladů shromážděných ve správním spise přezkoumat, protože dokumentace, předložená účastníkům řízení na ústním jednání potřebné doklady neobsahovala, a s těmito podklady se účastníci, včetně žalobce nemohli seznámit. Tak ve správním spise při ústním jednání (i před ním) chyběly jak dokumentace EIA a navazující doklady, tak i zákresy navrhované stavby do fotografií a pohledové studie, jak to požadoval odbor památkové péče Magistrát hlavního města Prahy, jako dotčený orgán státní správy, ve svém rozhodnutí ze dne 19. 11. 1998, a plnění této podmínky se (dle názoru žalobce – proti její logice) přesunulo z územního řízení do stavebního řízení. Žalobce je toho názoru, že tak nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a nebyly za tím účelem opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 35 odst. 3 stavebního zákona, a ani nebyly stanoveny podmínky k ochraně architektonických a urbanistických hodnot v území podle § 39 stavebního zákona, a byl tak porušen § 32 odst. 1 správního řádu. Ve spojení s touto žalobní námitkou potom žalobce v příloze k žalobě poukazuje na vady zamýšlené stavby, související podle žalobce s její dopravně cestovní nevýhodností, s pochybnostmi o její ekonomické efektivnosti, jakož i pochybnostmi o efektivnosti uvažovaného technického řešení, což žalobce demonstruje výhradami k uvažovanému řešení jednotlivých staveb souboru „Nové spojení etc.“.

Další námitky žalobce směřují k samotnému písemnému vyhotovení územního rozhodnutí ze dne 7. 12. 2000, v němž shledává řadu vad. Tak podle jeho názoru většina podmínek zjevně patří svou povahou do charakteristiky či popisu stavby, jež jsou obsahem odůvodnění. Podmínku č. 12, která odkazuje v podstatném rozsahu na podkladová rozhodnutí, jež však nejsou připojena a ani není jejich podstatný obsah vtělen do výroku napadeného rozhodnutí, označuje žalobce za nesrozumitelnou, nepřesvědčivou, nekonkrétní a nepřezkoumatelnou. Dále žalobce uvádí, že opakované ústní jednání dne 28. 11. 2000 nebylo prokazatelně spojeno s místním šetřením, ač z jeho oznámení vyplývalo, že spojeno s místním šetřením bude. Žalobce znovu připomíná, že nedošlo k rozhodnutí o všech jeho námitkách, když ve výroku je prokazatelně nevyhověno jen jediné z celé řady odvolacích námitek. Konečně pak žalobce

písemnému vyhotovení územního rozhodnutí ze dne 7. 12. 2000 vytýká, že jeho příloha č. 2 neobsahuje specifikaci vlastníků demolovaných objektů, ale uvádí pouze odkaz na číslo listu vlastnictví z katastru nemovitostí. Podle žalobce tak jde o nesrozumitelné a nepřesvědčivé zpracování přílohy, na niž je ve výroku rozhodnutí ze 7. 12 .2000 na str. 2 dole činěn výslovný odkaz.

K rozhodnutí vydanému žalovaným potom žalobce uvádí, že toto rozhodnutí svým obsahem svědčí tomu, že žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu v plném rozsahu, jak ukládá § 59 odst. 1 správního řádu, a odůvodnění považuje jen za účelovou polemiku s jednotlivými žalobcovými důvody.

Žalobce na základě všech výše uvedených námitek navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu byla zrušena a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný podal na výzvu soudu k žalobě **písemné vyjádření**, ve kterém především uvedl, že tvrzení žalobce o zkrácení jeho procesních práv považuje za účelové, neboť ze žaloby podle jeho názoru nevyplývá, jaká konkrétní procesní práva, která mu zaručuje právní předpis, byla porušena. Stejně tak za účelové považuje tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Žalovaný uvádí, že ani jemu, ani soudu, nepřísluší posuzování otázek, zda navržená stavba vymezená podaným návrhem, kterým je správní orgán vázán, může mít jiné řešení, což souvisí s tvrzením žalobce z územního i odvolacího řízení, že by „věděl „ o lepším řešení, než které svým rozhodnutím potvrdil žalovaný. Ve spojení s tím žalovaný odkazuje na tu část odůvodnění svého rozhodnutí, z něhož vyplývá, že rozhodnutí žalovaného je v souladu s územním plánem hl. m. Prahy a s vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy.

Dále žalovaný poznamenává, že jednotlivé žalobní body se zcela shodují s obsahem námitek, které žalobce uvedl v odvolání a s nimiž se žalovaný ve svém rozhodnutí, jež je nyní předmětem soudního přezkoumání, vypořádal. K těmto jednotlivým žalobním bodům potom žalovaný v předmětném písemném vyjádření zrekapituloval své argumenty a závěry, právě ve smyslu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný závěrem uvedl, že při vydání rozhodnutí, které je napadeno žalobou, postupoval v souladu s právními předpisy, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Žalobci byla výzvou soudu ze dne 2. 2. 2002 poskytnuta možnost, aby k předmětnému písemnému vyjádření žalovaného podal repliku, ten však této možnosti nevyužil.

Ze **správního spisu** předloženého žalovaným na výzvu soudu vyplynuly mimo skutečností výše uvedených u některých námitek některé další zřetelehodné skutečnosti.

Správní řízení v předmětné věci bylo vedeno na základě návrhu státní organizace České dráhy, divize dopravní cesty, odštěpný závod, stavební správa Praha, Italská 45, Praha 2, ze dne 1. 9. 2000, na umístění stavby ČD „Nové spojení a Modernizace žst. Praha hl.n. – záp. č.“ a povolení výjimky ze stavební uzávěry pro nadřazenou komunikační síť hl. m Prahy. Protože se jednalo o umístění liniové stavby a stavby zvlášť rozsáhlé s velkým počtem účastníků řízení, bylo podle § 36 odst. 4 stavebního zákona oznámeno zahájení územního řízení jeho účastníkům veřejnou vyhláškou. Současně byl oznámen termín ústního jednání dne 10. 10. 2000, s informací o možnosti uplatnění námitek nejpozději při tomto jednání

s tím, že k později uplatněným námitkám nebude přihlédnuto. Dotčené orgány státní správy byly o zahájení územního řízení a konání ústního jednání informovány dne 6. 9. 2000.

Vzhledem k tomu, že informace veřejnou vyhláškou nebyla oznámena všem účastníkům řízení včas přede dnem konání ústního jednání dne 10. 10. 2000, nařídil Magistrát hl. m. Prahy , odbor územního rozhodování, opakování ústního jednání na den 28. 11. 2000. Současně byla znovu poskytnuta účastníkům řízení možnost uplatnit námitky s upozorněním, že k později uplatněným námitkám než při takto stanoveném jednání nebude přihlédnuto. Dotčené orgány státní správy byly o konání druhého ústního jednání informovány dne 17. 10. 2000.

Žalobce při toto druhém ústním jednání uplatnil několik nesouhlasných námitek.

Po provedeném řízení bylo dne 7. 12. 2000 vydáno rozhodnutí o umístění stavby celostátní dráhy, komunikací a inženýrských sítí na pozemcích území Prahy 2, 3, 8, 9, 10 v prostoru železniční stanice Praha hlavní nádraží, vrch Vítkov a území mezi nimi, dále západně od Vítkova na Balabence až po nádraží Praha Libeň, tj. v úseku ohraničeném ulicemi Italskou, Wilsonovou, Husitskou, Pernerovou, Sokolovskou, Českomoravskou, Novovysočanskou, Pod Krejcárkem, Koněvovou a Husitskou, a dále v železničním tělese dráhy mezi hlavním nádražím a vršovickým nádražím (kabel). Tímto rozhodnutím byla současně udělena výjimka ze stavební uzávěry na dotčeném území.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl dne 17. 4. 2001 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Toto rozhodnutí odvolacího orgánu je potom předmětem tohoto žalobního přezkoumání.

V daném případě se jedná o žalobní věc, která napadla v roce 2001 u Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud nejprve dne 30. 1. 2003 vyzval žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě a označil osoby zúčastněné na řízení. Rovněž vyrozuměl žalovaného o možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou ze dne 19. 3. 2003 vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovaného o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání a stejně tak vyrozuměl žalobce a žalovaného o složení senátu a o možnosti uplatnit příp. námitky podjatosti soudců. Vzhledem k tomu, že v mezidobí došlo ke změně v obsazení senátu, kterému přísluší věc projednat, byli žalobce i žalovaný dne 17. 7. 2003 znovu vyrozuměni o složení senátu.

V návaznosti na tyto výzvy žalobce již další důkazy k prokázání žalobních námitek, které uvedl v žalobě, nenavrhl, a stejně tak ani žalovaný nevyužil svého práva navrhnout další důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě a odkázal na obsah správních spisů společně s písemným vyjádřením žalovaného k žalobě. Obdobně se žalovaný ani žalobce ve stanové lhůtě nevyjádřili k možnosti dokončit řízení ve věci samé, aniž by bylo nařizováno jednání, a Nejvyšší správní soud má v souladu s § 51 s. ř. s. za to, že s projednáním bez nařízeného jednání souhlasí. Námitka podjatosti ke složení senátu

Nejvyššího správního soudu, který věc podle rozvrhu práce rozhoduje, nebyla žádným z účastníků rovněž vznesena.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání a **neshledal** žalobu důvodnou.

Ještě předtím, než se Nejvyšší správní soud bude podrobně zabývat jednotlivými žalobními body, považuje za vhodné uvést, že některé žalobní námitky se bezprostředně nedotýkají práv žalobce, přičemž žalobce dále v některých žalobních námitkách nenamítá jen porušení zákonnosti, či vady řízení, ale uvádí i další skutečnosti, k jejichž přezkumu však nejsou správní soudy oprávněny.

Dále Nejvyšší správní soud musí alespoň v obecné rovině, připomenout, že mezi namítanou nezákonností a důsledky případného vyhovění žalobě (a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí), musí existovat určitý vztah proporcionality. To především znamená, že Nejvyšší správní soud v každém případě rozhodovaném kasačním způsobem v širším slova smyslu hodnotí napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Tak je třeba příp. vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by při jejich jednotlivém posuzování mohla být vnímána jako marginální, avšak ve svém úhrnu by příp. již mohla dosáhnout zásadní intenzity.

Na základě těchto obecných východisek dospěl Nejvyšší správní soud při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů k dále uvedeným závěrům, přičemž však zdůrazňuje, že podstata žalobní argumentace žalobce brojí ve skutečnosti proti shora citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně (potvrzenému rozhodnutím odvolacího orgánu), ačkoliv z povahy přezkumného soudního řízení je zřejmé, že Nejvyšší správní soud je povolán k přezkoumání zákonnosti především rozhodnutí správního orgánu II. stupně, tedy rozhodnutí žalovaného. Tak dochází k určité disproporci mezi posláním a obsahem žaloby. Nejvyšší správní soud potom námitky žalobce směrované k rozhodnutí správního orgánu I. zohlednil s přihlédnutím k tomu, že žalobce vytýkal žalovanému, že nevyhověl jeho odvolání a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil a nepřezkoumal rozhodnutí orgánu I. stupně v celém rozsahu.

Z výše uvedených obecných hledisek vycházel Nejvyšší správní soud i při posuzování námitek uvedených v žalobě.

Pokud jde o první námitku žalobce, že byl zkrácen na svých procesních právech tím, že v dané věci nebylo vydáno podkladové rozhodnutí o souhlasu či nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a § 126 odst. 1 stavebního zákona, přičemž pokud by bylo vedeno takové řízení, žalobce by se beze všech pochyb takového řízení zúčastnil, a že nesouhlasí s odůvodněním v rozhodnutí žalovaného, že předmětný souhlas byl dán stanoviskem OŽ MHMP ze dne 8. 8. 2000, s tou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Z dikce § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 1 téhož zákona, je podle názoru Nejvyššího správního soudu dovoditelné, a v tom se soud plně ztotožňuje s názorem žalovaného, vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že o rozhodnutí vydávané ve správním řízení se v daných souvislostech jedná pouze tehdy, pokud příslušný orgán dospěje k závěru, že daná stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. V takovém případě by potom k umístění stavby byl nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, vydávaný ve správním řízení a bez něho by stavbu umístit možné nebylo. Naopak v situaci, kdy orgán ochrany přírody dospěje k závěru, že se nejedná o stavbu nebo činnost, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, udělování souhlasu nepřichází v úvahu a tudíž se ani žádné správní řízení vést nemůže. To z toho důvodu, že dikce citovaného ustanovení nepředpokládá, že se má rozhodovat o tom, zda stavbou nebo činností může či nemůže dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, nýbrž se má rozhodovat o tom, zda se ke stavbě nebo činnosti způsobilé snížit či změnit krajinný ráz udělí či neudělí souhlas. V daném případě je ze stanovisek příslušného orgánu ochrany přírody ze dne 17. 11. 1997 a 8. 8. 2000 zřejmé, že podle jeho názoru v daném případě nešlo o stavbu která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, a proto souhlas podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, vydávaný ve správním řízení, v úvahu nepřicházel. Za této situace, kdy žádného řízení nebylo třeba, žalobce nemohl být neúčastí na takovém řízení zkrácen na svých procesních právech a zkrácen na těchto právech tedy nebyl.

Obdobně Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce, že návrh stavby „Nového spojení“ je v rozporu s východisky, cíli a účelem územního plánu, tj. zejména s požadavkem chránit Pražskou památkovou rezervaci před drastickými stavebními změnami i v její těsné blízkosti (viz statut ochranného pásma PPR), a dále v rozporu s regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy dle vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy. Podle § 37 odst. 1 stavebního zákona je podkladem pro vydání územního rozhodnutí územně plánovací dokumentace. Z napadaného rozhodnutí a z podkladových materiálů vyplývá, že daná stavba je umísťována v ploše DZ1, vymezované územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy. Funkční vymezení této plochy se přitom definuje v příloze č. 1 předmětné vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl.m. Prahy (oddíl 5 Monofunkční plochy, článek 2 Doprava, odst. 2 e) DZ1 – tratě a zařízení železnice) jako území, stavby a zařízení sloužící železničnímu provozu, přičemž v příloze č. 2 této vyhlášky je navrhovaná stavba zapsána pod kódem DZ (doprava železniční) jako veřejně prospěšná stavba. Ve sdělení odboru územního plánování Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 23. 3. 2001 se potom uvádí, že územní plán v souvislosti s přestavbou železničního uzlu Praha podrobněji navrhl koncepci železniční dopravy, v souladu s níž je stanoveno jako rozhodující do roku 2010 dokončit modernizaci západní poloviny žst. Praha-Hlavní nádraží včetně přestavby severního zhlaví stanice a současné zkapacitnění přívodních železničních tratí od žst. Praha – Libeň, Praha – Vysočany a Praha – Holešovice s názvem *Nové spojení*. Ze všech těchto uvedených skutečnosti vychází i napadané rozhodnutí žalovaného, když konstatuje soulad umístění stavby s územním plánem. Pokud jde o žalobcem signalizovaný rozpor návrhu stavby s požadavkem chránit Pražskou památkovou rezervaci, k tomu soud poznamenává, že ze samotného územního plánu je zřejmé, že na tuto ochranu daný územní plán výslovně pamatuje (jak ostatně sám žalobce poznamenává) v příloze č. 1, oddíl 1, odstavec 2 písm. c) a d) vyhlášky. č. 32/1999 Sb. hl.m. Prahy. Jestliže potom v téže příloze je dále vymezena plocha DZ1 s příslušným funkčním vymezením, pak je nutno dovodit, že územní plán vnímá využití této plochy jako slučitelné s požadavky na ochranu Pražské památkové rezervace. Za tohoto stavu věci se Nejvyšší správní soud právě s ohledem na rekapitulované skutečnosti s rozhodnutím žalovaného

ztotožňuje a dospívá k závěru, že navržená stavba je umísťována v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, v souladu s regulativy funkčního a prostorového uspořádání podle této vyhlášky a stejně tak je v souladu s východisky, cíli a účelem územního plánu, a žalobcovu námitku v tomto směru tedy nelze akceptovat.

Pokud jde o žalobcovy námitky spočívají ve výkladu koncepčních aspektů širších vazeb navrhované stavby a její nevhodnosti v daném území, k těm Nejvyšší správní soud zaujímá takové stanovisko, že nejsou z pohledu přezkumné pravomoci soudu rozhodné a nelze se jimi zabývat. K námitce žalobce, že nebyly vypořádány veškeré námitky vznesené v územním řízení a ani všechny odvolací důvody žalobcem, a zjevně tak nedošlo k rozhodnutí o všech námitkách účastníka a k přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu, čímž se cítí být zkrácen na svých procesních právech, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato žalobní námitka byla vznesena obecně, bez konkrétního uvedení, které právně relevantní námitky má žalobce na mysli. Přesto se touto námitkou Nejvyšší správní soud zabýval, a porovnáním obsahu žalobcových vyjádření a obsahu napadeného rozhodnutí neshledal, že by žalovaný pominul některou z *právně relevantních* odvolacích námitek žalobce. Tak soud dospěl k závěru, že námitka žalobce, že odvolací orgán nepřezkoumal rozhodnutí orgánu I. stupně v celém rozsahu není opodstatněná.

K žalobcovým námitkám, že dokumentaci k územnímu řízení z hlediska ochrany architektonických a urbanistických hodnot nemohl stavební úřad na základě podkladů shromážděných ve správním spise přezkoumat, protože dokumentace, předložená účastníkům řízení na ústním jednání potřebné doklady neobsahovala, a s těmito podklady se účastníci, včetně žalobce, nemohli seznámit, Nejvyšší správní soud poznamenává, že toto ze spisu nevyplývá. Naopak ze správního spisu doloženého soudu lze dovodit, že stanoviska orgánů státní správy, včetně EIA, byla přiložena k návrhu jako součást dokumentace a byla k dispozici v průběhu řízení. Proto Nejvyšší správní soud, obdobně jak to učinil žalovaný správní orgán, nemůže přisvědčit námitce žalobce, že účastníci řízení neměli možnost vyjádřit se k podkladovým dokumentům a byla tak zkrácena jejich procesní práva. Pokud jde o výhradu, že nebyl respektován požadavek odboru památkové péče MHMP zhotovit zákres mostního díla a tunelového portálu do fotografie a *konzultovat jej* v rozpracovanosti s tím, že plnění této podmínky se nezákonně přesunulo z územního do stavebního řízení, její vyhodnocení považuje Nejvyšší správní soud za záležitost výkladu. Z dikce tohoto požadavku z předmětného rozhodnutí výslovně nevyplývá, že tento zákres je třeba provést před ukončením územního řízení (obdobně je i z povahy některých dalších podmínek zřejmé, že dopadají na období po vydání územního rozhodnutí), je však nepochybné, že taková podmínka musí být územním rozhodnutím zohledněna a správní orgán I. stupně tuto podmínku jako takovou do územního rozhodnutí také promítl. Je pravda, že tak učinil s poznámkou, že tato podmínka bude realizována ve stavebním řízení, přičemž ze stavebního zákona je zřejmé, že stavební řízení musí vycházet z výsledků územního řízení. Za tohoto stavu věci pak nelze souhlasit s tím, že ve stavebním řízení se plnění této podmínky stane již bezpředmětným. Nejvyšší správní soud tak z obsahu správního spisu ve vztahu k těmto žalobcovým námitkám dovodil, že ve správním řízení byl v rozsahu potřebném pro rozhodnutí úplně zjištěn skutečný stav věci, byly za tím účelem opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 35 odst. 3 stavebního zákona, byly zohledněny i podmínky odboru památkové péče MHMP a nebyl tak porušen § 32 odst. 1 správního řádu.

Co se týká námitek žalobce, jejichž obsahem je poukaz na vady zamýšlené stavby, související podle žalobce s její dopravně cestovní nevýhodností, s pochybnostmi o její ekonomické efektivnosti, jakož i pochybnostmi o efektivnosti uvažovaného technického

řešení, což žalobce demonstruje výhradami k uvažovanému řešení jednotlivých staveb souboru „Nové spojení etc.“, rovněž k těmto námitkám soud uvádí, že nejsou z pohledu přezkumné pravomoci soudu rozhodné a nelze se jimi zabývat..

K dalším námitkám žalobce, které směřují k samotnému písemnému vyhotovení územního rozhodnutí ze dne 7. 12. 2000, a označují vady tohoto vyhotovení (podle názoru žalobce většina podmínek zjevně patří svou povahou do charakteristiky či popisu stavby, jež jsou obsahem odůvodnění, podmínku č. 12, která odkazuje v podstatném rozsahu na podkladová rozhodnutí, jež však nejsou připojena a ani není jejich podstatný obsah vtělen do výroku napadeného rozhodnutí, označuje žalobce za nesrozumitelnou, nepřesvědčivou, nekonkrétní a nepřezkoumatelnou, dále žalobce uvádí, že opakované ústní jednání dne 28. 11. 2000 nebylo prokazatelně spojeno s místním šetřením, ač z jeho oznámení vyplývalo, že spojeno s místním šetřením bude, písemnému vyhotovení územního rozhodnutí ze dne 7. 12. 2000 vytýká, že jeho příloha č. 2 neobsahuje specifikaci vlastníků demolovaných objektů, ale uvádí pouze odkaz na číslo listu vlastnictví z katastru nemovitostí a podle žalobce tak jde o nesrozumitelné a nepřesvědčivé zpracování přílohy, na niž je ve výroku rozhodnutí ze 7. 12. 2000 na str. 2 dole činěn výslovný odkaz) Nejvyšší správní soud uvádí, že namítané skutečnosti nejsou podle jeho názoru takové povahy, aby byly způsobilé vést k úvaze o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce v těchto souvislostech znovu připomíná, že nedošlo k rozhodnutí o všech jeho námitkách, když ve výroku je prokazatelně nevyhověno jen jediné z celé řady odvolacích námitek, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že již výše zaujal stanovisko opačné, a z obsahu spisu neshledal, že by žalovaný pominul některou z *právně relevantních* odvolacích námitek žalobce.

Posledně uvedené v plném rozsahu platí i k jediné (svou povahou shrnující) námitce žalobce, výslovně směrované (vedle předchozích žalobních námitek vztahovaných převážně ke správnímu rozhodnutí orgánu I. stupně) proti rozhodnutí žalovaného orgánu, v níž žalobce ještě jednou uvádí, že žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu v plném rozsahu, jak ukládá § 59 odst. 1 správního řádu, a dále dodává, že odůvodnění považuje jen za účelovou polemiku s jednotlivými žalobcovými důvody. Nejvyšší správní soud tento názor žalobce nesdílí, a to včetně konstatování, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je účelové.

Závěrem Nejvyšší správní soud ještě stručně rekapituluje, že v namítaném postupu, a to zejména v postupu správního orgánu I. stupně, se ve smyslu některých žalobcových námitek při striktním výkladu zákona sice mohly určité žalobcem uváděné skutečnosti v některých aspektech jevit v rozporu se zákonem, nicméně namítaná pochybení nebyla prokazatelně zjištěna a *in eventum* jako taková nebyla, či by nebyla, způsobilá založit nezákonnost napadených rozhodnutí.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud postup žalovaného v předmětné věci nezákonným, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a protože žalovanému náklady řízení nevznikly a také právo na náhradu nákladů neuplatňoval, soud rozhodl, že žádnému z účastníků řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. 5. 2004

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu